

Sygn. akt IV Pa 52/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Rybniku IV Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Iwona Nowak

Sędziowie: ./.

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2021r. w Rybniku

sprawy z powództwa **B. M. /M./**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w J.

o rentę wyrównawczą

na skutek apelacji powoda B. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu -Zdroju IV Wydziału Pracy

z dnia 09 czerwca 2021r. sygn. akt IV P 1027/18

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450,00 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sędzia Iwona Nowak

Sygn. akt IV Pa 52/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.09.2018 roku powód B. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A renty wyrównawczej skapitalizowanej w kwocie 26.400,00 zł netto za okres od dnia 01.09.2016 roku do 30.06.2018 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od comiesięcznej kwoty po 1.200,00 zł od dnia 11- go każdego miesiąca oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda bieżącej renty wyrównawczej w kwocie po 1.200,00 zł netto miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami, płatnej z góry do dnia 10-go każdego miesiąca począwszy od 01.07.2018 roku oraz o zasądzenie kwot: 600,00 zł netto z tytułu barbórki za 2016 r., 600,00 zł netto z tytułu 14-stki za 2016 r., 800,00 zł netto z tytułu barbórki za 2017 r., 800,00 zł netto z tytułu 14-stki za 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wypłaty w/ w świadczeń przez pozwaną do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest pracownikiem (...) S.A. KWK (...) – J.". Od 28.03.2011 roku powód był zatrudniony na stanowisku górnika pod ziemią na oddziale GRP 2 i świadczył pracę przede wszystkim w tzw. „ przodku”. Średni zarobek powoda w 2015 roku wynosił ok. 7200 zł brutto. W marcu 2016 roku po badaniach RTG płuc u powoda stwierdzono podejrzenie choroby zawodowej – pylicy płuc i wszczęto procedurę stwierdzenia choroby zawodowej. Od miesiąca września 2016 roku powód w celu ograniczenia narażenia na czynniki szkodliwe wykonywał prace głównie „ poza przodkiem” , co spowodowało zmniejszenie jego zarobków. W miesiącu czerwcu 2017 roku rozpoznano u powoda w wyniku badań w Wojewódzkim Ośrodku Medycyny Pracy i (...) w S. chorobę zawodową. W dniu 16.08.2017 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w W. stwierdził u powoda chorobę zawodową pylicę płuc – pylicę górników kopalń węgla. W związku ze stwierdzeniem choroby zawodowej powód z dniem 28.08.2017 roku przeniesiony został na inne stanowisko pracy. Obecnie powód zatrudniony jest na oddziale GPDj w charakterze górnika. Powód otrzymał niższe świadczenia z tytułu tzw. barbórki i 14 –stki za 2016 i 2017 rok. Pismem z dnia 7.11.2017 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do wyliczenia straty w zarobkach jakie ponosi powód przy uwzględnieniu zarobków pracowników porównawczych. Pozwana odmówiła wypłaty powołując się na okoliczność, iż powód od 28.08.2017 roku otrzymuje dodatek wyrównawczy, a później otrzymywać będzie zasiłek wyrównawczy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów sądowych i zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana podała, iż powód cierpiał na chorobę zawodową już w 2011 roku, z tym, że w tym czasie choroba była w okresie utajenia i przebiegała skąpoobjawowo lub bezobjawowo. Ponadto pozwana podniosła, że okres pracy powoda w innych zakładach górniczych ma znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Ponadto pozwana z ostrożności procesowej wskazała, iż powód począwszy od 28.08.2017 roku otrzymywał dodatek wyrównawczy o którym mowa w art. 230 par. 2 kp. Dodatek ten płacony był w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia nie wykonania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych dla wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie Pracy. Koniec wypłaty dodatku nastąpił 28.02.2018 roku. Jednocześnie pozwana w dniu 8.01.2018 roku wystąpiła do ZUS o wydanie orzeczenia o potrzebie i celowości przeprowadzenia rehabilitacji zawodowej. Decyzją z dnia 29.01.2018 roku lekarz orzecznik ZUS wydał decyzję orzekającą potrzebę rehabilitacji zawodowej. Tym samym od 01.03.2018 roku powodowi przysługuje zasiłek wyrównawczy przez okres 24 miesięcy.

Pismem procesowym z dnia 19.04.2019 roku powód zmodyfikował żądanie wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwot: 102,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2016 roku; 360,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2016 roku; 460,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2016 roku; 190,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2017 roku; 270,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2017 roku; 716,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2017 roku; 610,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2017 roku; 819,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2017 roku; 420,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2017 roku; 256,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2017 roku; 162,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2017 roku; 273,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2017 roku; 42,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2017 roku; 1346,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2018 roku; 510,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2018 roku; 1443,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2018 roku; 259,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2018 roku; 1326,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2018 roku; 1026,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2018 roku; 1615,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2018 roku; 1732,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2018 roku; 1382,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2018 roku; 1200,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2018 roku; 1138,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2018 roku; 706,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2018 roku; 896,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2019 roku; 904,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia

11.02.2019 roku; 1810,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2019 roku; 2168,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2019 roku; 1134,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2019 roku; 1301,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2019 roku; 1910,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2019 roku; 1295,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2019 roku; 1562,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2019 roku; 2203,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2019 roku; 2427,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2019 roku; 1948,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2019 roku; 1330,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2020 roku; 1670,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2020 roku; 1443,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2020 roku; 935,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2020 roku; 1158,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2020 roku; 2377,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2020 roku; 1336,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2020 roku; 1211,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2020 roku; 1923,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2020 roku; 1531,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2020 roku; 375,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2020 roku; 502,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2021 roku; 280,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2021 roku.

oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda bieżącej renty wyrównawczej w kwocie po 1229,00 zł netto miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwot 84,74 zł z tytułu barbórki za 2016 rok wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 07.03.2017 roku, kwoty 93,99 zł z tytułu 14-tki za 2016 rok wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 19.07.2018 roku, 12,81 zł netto z tytułu barbórki za 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2017 roku, 13,50 z tytułu 14-stki za 2017 rok wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15.02.2018 roku, kwoty 1827,13 zł z tytułu barbórki za 2019 rok wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wypłaty tego świadczenia przez stronę pozwaną innym pracownikiem.

W dniu 29.04.2021 roku pełnomocnik powoda ostatecznie doprecyzowując żądanie ograniczył pozew do żądania renty wyrównawczej za miesiąc kwiecień 2019 rok do 28,13 zł, za miesiąc październik 2019 roku do kwoty 1039,58 zł, za miesiąc listopad 2019 roku do kwoty 1461,24 zł i za miesiąc grudzień 2019 roku do kwoty 987,04 zł – w pozostałym zakresie za te miesiące cofając powództwo.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2021r. sygn. IV P 1027/18 Sąd Rejonowy w Jastrzebiu-Zdroju w pkt:

1. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 42.122,58 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 01 marca 2018 roku do końca stycznia 2021 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: - co do kwoty 259,53 zł od dnia 11 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,

- **co do kwoty 1326,46 zł od dnia 11 maja 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1026,25 zł od dnia 11 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1615,49 zł od dnia 11 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1732,06 zł od dnia 11 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1382,64 zł od dnia 11 września 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1200,24 zł od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 1138,86 zł od dnia 11 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,**
- **co do kwoty 706,89 zł od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty,**

- *co do kwoty 896,40 zł od dnia 11 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 904,02 zł od dnia 11 lutego 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1810,61 zł od dnia 11 marca 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 2168,49 zł od dnia 11 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, - co do kwoty 28,13 zł od dnia 11 maja 2019 roku do dnia zapłaty, co do kwoty 1301,67 zł od dnia 11 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1910,19 zł) od dnia 11 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1295,83 zł od dnia 11 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1039,58 zł od dnia 11 września 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1461,24 zł od dnia 11 października 2019 roku do dnia zapłaty, - co do kwoty 987,04 zł od dnia 11 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1948,08 zł od dnia 11 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1330,64 zł od dnia 11 lutego 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1670,37 zł od dnia 11 marca 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1443,90 zł od dnia 11 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 935,51 zł od dnia 11 maja 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1158,02 zł od dnia 11 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 2377,23 zł od dnia 11 lipca 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1336,44 zł od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1211,43 zł od dnia 11 września 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1923,58 zł od dnia 11 października 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 1531,33 zł od dnia 11 listopada 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 375,48 zł od dnia 11 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 502,67 zł od dnia 11 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,*
- *co do kwoty 280,30 zł od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty,*
-

2. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 991,03 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania nagrody barbórkowej za 2018 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty,

3. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 1789,44 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania 14- tej pensji za 2018 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2019 roku do dnia zapłaty,**
4. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 1827,13 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania nagrody barbórkowej za 2019 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty,**
5. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 1922,18 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania 14-tej pensji za 2019 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2020 roku do dnia zapłaty,**
6. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 488,19 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania nagrody barbórkowej za 2020 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty,**
7. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 817,19 zł tytułem płatnego w ramach renty wyrównawczej wyrównania 14-tej pensji za 2020 rok z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lutego 2021 roku do dnia zapłaty,**
8. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 1228,85 zł miesięcznie tytułem bieżącej renty wyrównawczej począwszy od dnia 1 lutego 2021 roku płatnej do 10 dnia każdego następnego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat,**
9. **umorzył postępowanie co do kwoty 3811,68 zł ,**
10. **oddalił powództwo w pozostałej części,**
11. **zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. na rzecz powoda B. M. (M.) kwotę 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztu procesu,**
12. **nakazał pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w J. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju kwoty 1239,18 zł tytułem kosztów sądowych, od zapłaty których powód był ustawowo zwolniony.**

Sąd Rejonowy ustalił, że Powód B. M. pozostaje w zatrudnieniu w (...) S.A. KWK (...) na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 28.03.2011r. na czas określony do 27.09.2011r. na stanowisku górnik pod ziemią, a następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 28.09.2011r. zawartej na czas nieokreślony. Powód pracuje w pełnym wymiarze czasu pracy. W latach 1994 - 1997 roku powód pracował jako pomoc dołowa pod ziemią w I. Sp. z .o. W latach 2004 -2008 i 2009 -2011 powód pracował jako górnik poza granicami kraju tj. w P. K.. Powód w marcu 2016 roku przeszedł badania okresowe w tym badanie RTG płuc, podczas którego u powoda stwierdzono podejrzenie choroby zawodowej – pylicy płuc i wszczęto procedurę stwierdzenia choroby

zawodowej. Na skutek powzięcia wiadomości o podejrzeniu choroby zawodowej powód udał się do swojego przełożonego i poprosił go o nie przydzielanie go do pracy na przodku. W oddziale powoda nie wszyscy bowiem pracownicy kierowani byli do pracy w przodku, dotychczas zaś powód z reguły w przodku pracował. O tym kto w ramach dniówki wykonuje prace w przodku, a kto nie decydował co do zasady kierownik oddziału. Przełożony powoda przychylił się częściowo do jego prośby i od września 2016 roku powód wykonywał prace najczęściej „ poza przodkiem” – co powodowało zmniejszenie jego wynagrodzenia. Orzeczeniem lekarskim nr 323/2017 roku Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w K. o rozpoznaniu choroby zawodowej z dnia 20.06.2017 roku rozpoznano u powoda pylicę górników kopalń węgla. Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w W.z dnia

16 sierpnia 2017 roku nr NS/HP -4432-03/17 o stwierdzeniu choroby zawodowej stwierdzono u powoda B. M. chorobę zawodową pylicę płuc – pylicę górników kopalń węgla. Orzeczeniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydanym przez lekarza orzecznika ZUS ustalono u powoda 10% stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją z dnia 16 sierpnia 2017 roku nr NS/H. (...) - 03/17. Orzeczeniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydanym przez lekarza orzecznika ZUS orzeczono u powoda potrzebę rehabilitacji zawodowej. Z uwagi na stwierdzenie przeciwwskazań do wykonywania dotychczasowej pracy zgodnie z aneksem do umowy o pracę z dnia 28.08.2017r. powód został przeniesiony na stanowisko górnika pod ziemią w oddziale GPDj, gdzie wykonywał prace już tylko poza przodkiem, pozostałe warunki umowy o pracę pozostały bez zmian. Pismem z dnia 7 listopada 2017 roku powód wezwał pozwaną do wyliczenia w oparciu o zarobki pracowników porównawczych różnicy pomiędzy średnią zarobków a wynagrodzeniem powoda. Zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem renty wyrównawczej obliczonej jako różnica w kwocie netto pomiędzy zarobkami powoda, a wynagrodzeniem pracowników porównawczych A. J., J. K. wysokość utraconej części dotyczącej nagrody barbórkowej i tzw. 14-stej pensji za rok 2018, 2019, 2020 roku wyniosła: Barbórka za 2018 rok – 991,03 zł, 14-sta pensja za 2018 rok – 1789,44 zł, Barbórka za 2019 rok – 1 827,13 zł, 14-sta pensja za 2019 rok – 1922,18 zł, Barbórka za 2020 rok – 488,19 zł, 14-sta pensja za 2020 rok – 817,19 zł.

Natomiast zgodnie z powyższym wyliczeniem utrata części wynagrodzenia przysługującej powodowi wynosiła: 259,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2018 roku; 1326,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2018 roku; 1026,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2018 roku; 1615,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2018 roku; 1732,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2018 roku; 1382,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2018 roku; 1200,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2018 roku; 1138,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2018 roku; 706,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2018 roku; 896,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2019 roku; 904,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2019 roku; 1810,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2019 roku; 2168,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2019 roku; 28,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2019 roku; 1301,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2019 roku; 1910,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2019 roku; 1295,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2019 roku; 1039,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2019 roku; 1461,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2019 roku; 987,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2019 roku; 1948,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2019 roku; 1330,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2020 roku; 1670,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.03.2020 roku; 1443,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.04.2020 roku; 935,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.05.2020 roku; 1158,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.06.2020 roku; 2377,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.07.2020 roku; 1336,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.08.2020 roku; 1211,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.09.2020 roku; 1923,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.10.2020 roku; 1531,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.11.2020 roku; 375,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2020 roku; 502,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.01.2021 roku; 280,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.02.2021 roku.

W związku z przeniesieniem powoda od dnia 28.08.2017 roku na inne stanowisko pracy otrzymywał on dodatek wyrównawczy o którym mowa w art. 230 par. 2 kp. Zasiłek został powodowi przyznany do dnia 28.02.2018 roku. Ostatnie świadczenie zostało wypłacone w dniu 10.03.2018 roku wraz z wynagrodzeniem za miesiąc luty 2018 roku.

U powoda istnieje związek przyczynowy pomiędzy pracą u pozwanej, a wystąpieniem choroby zawodowej – pylicy płuc, bowiem u powoda rozpoznano i stwierdzono pylicę górników kopalń węgla, a w trakcie pracy pod ziemią u pozwanej powód był narażony na ponadnormatywne zapylenie. Powód pracuje u pozwanej od 2011 roku. W 2011 roku wykonano u powoda badania wstępne i został on uznany za osobę zdolną do pracy. Dopiero na zdjęciu z 21.03.2016

roku ujawniono zmiany mogące świadczyć o istnieniu pylicy a w badaniu TK z 27.06.2016 roku potwierdzono istnienie takowych zmian. Zmiany w rtg pozwalające na rozpoznanie choroby zawodowej pylicy płuc pojawiły się w dniu 21.03.2016 roku czyli w trakcie pracy powoda w narażeniu u pozwanej. W treści opinii biegły wskazał, że palenie papierosów nie ma znaczenia w aspekcie pojawienia się zmian radiologicznych pozwalających na rozpoznanie pylicy płuc – mogą one jedynie powodować powstanie zaburzeń wentylacji, a te u powoda nie występują. U powoda nie rozpoznano również przewlekłego spastycznego zapalenia oskrzeli, a w rtg nie ujawniono rozedmy płuc.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sad Rejonowy uznał, że powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu I instancji strona pozwana odpowiada za chorobę zawodową powoda na podstawie art. 435 k.c. Nie ulega też wątpliwości, iż powód poniósł szkodę w rozumieniu art. 444 k.c. Stwierdzono bowiem u niego chorobę zawodową powodującą uszczerbek na zdrowiu. Od miesiąca września 2016 roku powód w celu ograniczenia narażenia na czynniki szkodliwe wykonywał prace głównie „poza przodkiem”. Zmiana miejsca wykonywania pracy była spowodowana prośbą powoda, którą zgłosił swojemu przełożonemu. Powód jeszcze wówczas nie miał pewności występowania u niego choroby zawodowej, a jedynie podejrzenie, albowiem została ona rozpoznana w czerwcu 2017 roku w wyniku badań w Wojewódzkim Ośrodku Medycyny Pracy i (...) w S., a następnie stwierdzona decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w W.z dnia 16 sierpnia 2017 roku nr NS/H. (...) -03/17. Powód w związku ze stwierdzeniem choroby zawodowej został przeniesiony z dniem 28.08.2017 roku na inne stanowisko pracy na oddział GPDj w charakterze górnik. Przeniesienie spowodowało obniżenie wynagrodzenia powoda jak również obniżenie otrzymywanych przez powoda dodatków do wynagrodzenia (Barbórka, 14-sta pensja).

W tym względzie Sąd Rejonowy podzielił argumentację powoda, że gdyby nie wystąpiła u niego choroba zawodowa, to pracując na pierwotnie zajmowanym stanowisku zarabiał by więcej. Zgodnie z treścią art. 444 § 2 k.c. w związku z utratą chociażby częściowo zdolności zarobkowej, powód ma prawo domagać się od pozwanej odpowiedniej renty wyrównawczej, której wysokość pokryje szkodę stanowiącą różnicę pomiędzy dochodami jakie osiągałby w okresie objętym rentą, gdyby nie doznał uszczerbku na zdrowiu, a dochodami jakie faktycznie otrzymał. Dlatego nie było żadnych powodów, aby nie uwzględnić wszystkich składników wynagrodzenia przysługujących powodowi, gdyby nadal pracował na dotychczasowym stanowisku.

Wysokość należnej powodowi renty wyrównawczej Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o wyliczenia pozwanej, wykonane na podstawie zarobków pracowników porównawczych. Ustalając wysokość renty wyrównawczej, miał na względzie, że powinna ona stanowić różnicę pomiędzy potencjalnymi zarobkami jakie powód osiągałby kontynuując pracę na dotychczasowym stanowisku, a wynagrodzeniem osiąganym po zmianie stanowiska pracy.

Sąd I instancji wskazał, że powód dochodził renty wyrównawczej jako naprawienia szkody już to od września 2016 r., kiedy to na własną prośbę przestał być kierowany przez przełożonych w sposób stały do pracy w przodku. Należy jednak jasno wskazać, że nie wiązało się to ze zmianą stanowiska powoda, a jedynie z poleceniami przełożonego albowiem już wcześniej powód mógł zostać skierowany do pracy poza przodkiem w ramach umówionego stanowiska pracy i oddziału. Nie da się ponadto w istocie ustalić, w jakich dniach powód byłby kierowany do pracy w przodku (poza tymi w których i tak tam pracował) gdyby nie jego prośba, a w jakie dni w przodku by nie pracował z uwagi na obiektywne okoliczności, nawet gdyby swej prośby nie wyartykułował. Przede wszystkim jednak art. 444 par. 2 kc mówi o utracie „całkowitej lub częściowej zdolności do pracy” jako o zdarzeniu

od którego można domagać się renty. Nie utożsamia zatem tego okresu z wystąpieniem szkody na zdrowiu, a z faktem „zdolności do pracy”. Powód antycypując swą niezdolność sam wystąpił o niekierowanie go do pracy w przodku i to z tego tytułu osiągnął mniejsze zarobki. Faktem jest, iż trafnie przewidział, że podejrzenie choroby zawodowej się zmaterializuje w postaci tejże choroby, jednak na tą chwilę nie utracił zdolności do pracy. Do czasu stwierdzenia prawomocnego choroby zawodowej w świetle przepisów prawa powód miał wymagane i aktualne badania lekarskie wymagane do tej pracy i posiadał do niej zdolność. Utracił ją dopiero po uprawomocnieniu się decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej. Wywołanie rozstroju zdrowia, za który odpowiada pozwana nie jest

tutaj datą, od której przysługuje renta, a utrata zdolności zarobkowych. Zrozumiałym jest wprawdzie, że powód dowiadując się o podejrzeniu choroby zawodowej wołał unikać pracy w przodku, lecz takie antycypowanie nie uzasadnia zasadzenia renty. W takiej sytuacji każdy pracownik wykonujący prace w przodku, gdy powszechnie wiadomo, że jest to praca w warunkach szkodliwych mogąca powodować (i często powodująca) pylicę płuc, mógłby na własną prośbę (gdyby oczywiście pracodawca tak jak w przypadku powoda na nią przystał, choć nie musiał) uchylić się od tej pracy, a następnie dochodzić roszczeń wyrównawczych gdyby stwierdzono kiedyś u niego pylicę płuc. Ponadto pracodawca (przełożony powoda) zgodził się tylko z jego własnym wnioskiem, pomimo, że nie musiał tego robić. Brak było bowiem obiektywnych podstaw do kierowania powoda do innej pracy, jeśli był potrzebny do pracy w przodku. Gdyby zatem przyjąć, że pozwana ma odpowiadać za szkodę również za ten okres, to w istocie było by to ukaranie pracodawcy za to, iż chciał zatroszczyć się o zdrowie pracownika i w dalszej perspektywie skłoniło by pracodawców do braku zgody na taka prośbę, skoro tylko to (uczynienie jej zadość) miałyby zwiększyć zakres jego odpowiedzialności cywilnej.

Sąd Rejonowy wskazał, iż jedną z osi sporu w niniejszym procesie był w istocie fakt, czy roszczenie uzupełniające na gruncie prawa cywilnego jest dopuszczalne za okres w jakim pozwana wypłaca świadczenie w postaci dodatku wyrównawczego, a następnie pracownik – powód otrzymuje z ZUS zasiłek wyrównawczy. W przekonaniu Sądu nie ulega wątpliwości, że w wyniku stwierdzenia u powoda choroby zawodowej i przeniesienia go w rezultacie na inne stanowisko zmieniła się na niekorzyść jego sytuacja finansowa.

Zgodnie z art. 300 kodeksu pracy w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Przepis ten pozwana zatem odpowiedni stosować tak art. 435 kc jak i art. 444 kc do roszczeń odszkodowawczych wynikających ze stosunku pracy, jednak nie tam gdzie dane materia jest już unormowana. Taką unormowaną materią są przepisy dotyczące dodatku wyrównawczego. Stosownie bowiem do art. 230 par. 2 kodeksu pracy jeżeli przeniesienie do innej pracy powoduje obniżenie wynagrodzenia, pracownikowi przysługuje dodatek wyrównawczy przez okres nieprzekraczający 6 miesięcy. Sposób obliczania dodatku wyrównawczego ustalony został w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy. Zatem w tym zakresie przedmiotowym i czasowym materia ta jest w pełni unormowana i przewiduje w jaki sposób następuje kompensacja szkody. Nie znajdują więc w tym okresie zastosowania przepisy kodeksu cywilnego.

Takiego skutku nie odniesie jednak regulacja dotycząca zasiłku wyrównawczego albowiem jest ona związana nie ze stosunkiem pomiędzy podmiotem odpowiedzialnym za szkodę, a pracownikiem i nie reguluje w ogóle odpowiedzialności pracodawcy, a jedynie kwestie ubezpieczeń społecznych. Przy czym już to z samych założeń zasiłku wyrównawczego wynika, iż ma on nie tyle stanowić naprawienie rzeczywistej szkody, co świadczenie z ubezpieczenia społecznego łagodzące niejako doznaną szkodę w wyabstrahowaniu od jej pełnej kompensacji. Nie sposób zatem, jak wskazał Sąd I instancji, na gruncie art. 300 kodeksu pracy, tak jak to ma miejsce przy innych roszczeniach uzupełniających świadczenia otrzymane z ubezpieczenia społecznego (wypadkowe) wyłączać pracownikowi możliwość dochodzenia dalszej nie wyrównanej zasiłkiem wyrównawczym szkody na gruncie przepisów prawa cywilnego. Zatem za okres od zakończenia wypłaty dodatku wyrównawczego powód ma prawo dochodzić renty wyrównawczej rozumianej jako różnica w jego aktualnych dochodach (w tym z zasiłku wyrównawczego), a dochodami, które by uzyskał gdyby nie choroba zawodowa. Tym samym sąd zasądził rentę za okres dopiero od zakończenia okresu, za który wypłacono powodowi dodatek wyrównawczy tj. od 01 marca 2018 roku. Kierując się powyżej przedstawioną argumentacją i powołanymi przepisami Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 sentencji. Orzekając o odsetkach Sąd I instancji wziął pod uwagę, iż odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego. Dlatego jeśli pozwana powinna była wypłacić powodowi B. M. pieniądze tytułem wyrównania do wynagrodzenia do 10-go dnia miesiąca przypadającego po miesiącu, za który należało się wynagrodzenie, to odsetki należą się od 11-go dnia kolejnego miesiąca.

Sąd w pkt 8 Sąd I instancji zasądził na rzecz powoda kwoty po 1228,85 zł miesięcznie tytułem bieżącej renty wyrównawczej począwszy od dnia 01 lutego 2021 roku – a wysokość tę wyliczył jako średnią wynagrodzeń z ostatnich 12 miesięcy wskazanych przez stronę pozwaną tj. za okres od marca 2020 roku do lutego 2021 roku.

Sąd w pkt 9 Sąd Rejonowy umorzył postępowania co do kwoty 3811,68 zł – z uwagi na cofnięcie przez stronę powodową powództwa w tym zakresie na podstawie art. art. 355 § 1 kpc w związku z art. 203 § 1 kpc w trakcie rozprawy w dniu 29 kwietnia 2021 r.

Sąd ten oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako wygórowane i nie znajdujące uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód w części dotyczącej pkt.10, zarzucając temu wyrokowi naruszenie :

- prawa materialnego tj. art. 444 § 2 kc polegające na jego błędnej wykładni poprzez przyjęcie, iż „art. 444 § 2 kc mówi o utracie całkowitej lub częściowej zdolności do pracy jako zdarzeniu, od którego można domagać się renty ” a zatem przepis ten „nie utożsamia tego okresu z wystąpieniem szkody na zdrowiu, a z faktem „zdolności do pracy” , co tym samym pozbawia powoda prawa do renty za okres od miesiąca września 2016 do miesiąca sierpnia 2017 (tj. za okres w którym powód z uwagi na stwierdzone u niego podejrzenie choroby zawodowej i wszczętą w związku z tym procedurą stwierdzenia choroby zawodowej na własną prośbę nie był kierowany do pracy w przodku), mimo iż z tego powodu osiągał w w/w okresie mniejsze zarobki podczas, gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu musi prowadzić do wniosku, iż wystarczającą przesłaną do ustalenia prawa do renty wyrównawczej za ten okres jest istnienie związku przyczynowego pomiędzy stanem zdrowia powoda wynikającym z podejrzenia choroby zawodowej a uzyskiwaniem w związku z tym mniejszych zarobków co miało miejsce w przypadku powoda.

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 231 kp w zw. z art. 230 § 2 kp w zw. z art. 300 kp w zw. z art. 435 kc i 444 kc polegające na przyjęciu, iż z uwagi na treść art. 230 § 2 kp przepisy art. 435 i 444 kc w związku z art. 300 kp nie mogą mieć zastosowania co do roszczeń powoda z tytułu renty wyrównawczej za okres od miesiąca sierpnia 2017 do miesiąca marca 2018r. podczas gdy prawidłowa wykładnia w/w przepisów winna prowadzić do wniosku, iż wypłata powodowi przez pozwaną dodatku wyrównawczego za okres od września 2017 do lutego 2018 (6 miesięcy), który to dodatek nie rekompensował całości szkody poniesionej przez powoda z tytułu przeniesienia go na inne stanowisko pracy w związku z chorobą zawodową, nie pozbawia powoda prawa do domagania się renty wyrównawczej za ten okres.

Stawiając powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda renty wyrównawczej w dalszej kwocie 8.193,22 zł z odsetkami tytułem renty wyrównawczej za okres od miesiąca września 2016 do miesiąca marca 2018 oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, a w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję.

Powód podniósł, że pomimo, iż Sąd ustalił, że od września 2016 roku powód wykonywał - na własną prośbę z uwagi na podejrzenie choroby zawodowej - pracę poza przodkiem „co spowodowało zmniejszenie jego wynagrodzenia” to uznał jednak, że renta za ten okres mu się nie należy. Tymczasem już w marcu 2016 pozwana posiadała informację o podejrzeniu występowania tej choroby u powoda. Następstwem tego podejrzenia winno być bezzwłoczne podjęcie przez pozwaną działań zmierzających do realizacji obowiązków wynikających z treści art. 230 § 1 kp tj. przeniesienia powoda do innej pracy nienarządzającej go na działanie czynników szkodliwych. Gdyby tak się stało, powód uzyskałby za ten okres prawo do dodatku wyrównawczego z mocy art. 230 § 2 kp. Tymczasem pozwana przeniosła powoda na inne stanowisko pracy dopiero z dniem 28.08.2017 r. tj. po ponad 17 miesiącach od wystąpienia podejrzenia tej choroby. Wskazał również, że oddalając roszczenie za okres od miesiąca września 2017 do marca 2018, Sąd dokonując błędnej wykładni przepisów stwierdził, iż renta wyrównawcza nie jest należna powodowi albowiem za ten okres powód otrzymał dodatek wyrównawczy na podstawie art. 230 § 2 kp co w ocenie Sądu I instancji wyłącza możliwość stosowania art. 435 i 444 kc w związku z art. 300 kp. Natomiast otrzymywany przez powoda dodatek wyrównawczy

nie zrekompensował w pełni jego szkody z tytułu przeniesienia na inne stanowisko pracy. Zatem strata ta winna zostać mu zrekompensowana w oparciu o przepisy dotyczące renty wyrównawczej.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ argumenty w niej zawarte nie mogły skutecznie podważyć ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy zarówno w odniesieniu do wskazanej podstawy faktycznej jak i prawnej przyjętego przez Sąd rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w postępowaniu przed Sądem Rejonowym materiał dowodowy pozwala na stanowcze rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia i argumentację Sądu I instancji i przyjął je za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba powtarzania argumentacji, co wynika już z ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Powód zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części tj. w punkcie 10 sentencji tj. w zakresie w jakim Sąd oddalił roszczenie powoda z tytułu renty wyrównawczej za okres od września 2016r. do lutego 2018r. Od miesiąca września 2016 roku powód w celu ograniczenia narażenia na czynniki szkodliwe wykonywał prace głównie „poza przodkiem”. Zmiana miejsca wykonywania pracy była spowodowana prośbą powoda, którą zgłosił swojemu przełożonemu.

Słusznie wskazał Sąd I instancji, że nie da się ustalić, w jakich dniach powód byłby kierowany do pracy w przodku (poza tymi w których i tak tam pracował) gdyby nie jego prośba, a w jakie dni w przodku by nie pracował z uwagi na obiektywne okoliczności, nawet gdyby swej prośby nie wyartykułował. Prawdłowo Sąd Rejonowy zauważył, że art. 444 par. 2 kc mówi o utracie „całkowitej lub częściowej zdolności do pracy” jako o zdarzeniu od którego można domagać się renty. Nie utożsamia zatem tego okresu z wystąpieniem szkody na zdrowiu, a z faktem „zdolności do pracy”. Powód antycypując swą niezdolność sam wystąpił o niekierowanie go do pracy w przodku, jednak na tą chwilę nie utracił zdolności do pracy. Utracił ją dopiero po uprawomocnieniu się decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej.

Ponadto Sąd Okręgowy podzielił argumentację Sądu I instancji, że przepisy dotyczące dodatku wyrównawczego są materia unormowaną w przepisach kodeksu pracy (art.230 §2 kp), a sposób jego obliczania ustalony został w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy, natomiast zgodnie z art. 300 kodeksu pracy jedynie w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Przepis ten pozwana zatem odpowiednio stosować tak art. 435 kc jak i art. 444 kc do roszczeń odszkodowawczych wynikających ze stosunku pracy, jednak nie tam gdzie dane materia jest już unormowana. Nie znajdują więc w tym okresie zastosowania przepisy kodeksu cywilnego.

Sąd Okręgowy całkowicie podziela stanowisko Sądu I instancji.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy uznał, że wyrok zaskarżony apelacją powoda odpowiada prawu i dlatego opierając się na treści art.385 kpc Sąd Okręgowy w wyroku oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach Sąd II instancji orzekł po myśli art.98 kpc.

Sędzia Iwona Nowak